

Bruxelles, den 8.5.2013
COM(2013) 266 final

2013/0139 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

**om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti,
flytning af betalingskonti
og adgang til at oprette og anvende betalingskonti med basale funktioner**

(EØS-relevant tekst)

{SWD(2013) 164 final}

{SWD(2013) 165 final}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

1.1. Begrundelse og formål

Den videre udvikling af det indre marked for finansielle tjenesteydelser er yderst vigtig for Europas vækst og konkurrenceevne. Der er dog stadig hindringer for et fuldt integreret indre marked for finansielle tjenesteydelser. Gennem nylige initiativer på EU-plan er det blevet tilstræbt at udvikle det indre markeds fulde potentiale ved at bringe opsplitningen af markederne til ophør og fjerne barrierer og hindringer for tjenesteydelsers bevægelighed og samtidig styrke borgernes tillid til deres indre marked og sikre, at fordelene kommer forbrugerne til gode.

I akten for det indre marked I, som Kommissionen vedtog i april 2011, blev der beskrevet tolv løftestænger til at skabe vækst og styrke borgernes tillid til det indre marked. Inden for finansielle detailtjenesteydelser blev det i akten for det indre marked I anført, at der skulle tages særligt hensyn til "gennemsigtighed i bankgebyrer og større beskyttelse af låntagerne på realkreditmarkedet". Kommissionen bebudede desuden "et initiativ vedrørende adgang til en basal betalingskonto til en rimelig pris for alle borgere, uanset deres opholdssted i EU" for at sætte alle borgere i stand til at deltage aktivt i det indre marked.

I akten for det indre marked II, der blev vedtaget den 3. oktober 2012, blev et lovgivningsinitiativ vedrørende bankkonti i EU udpeget som en af de 12 prioriterede aktioner med henblik på at skabe reelle virkninger i praksis og give borgerne og virksomhederne mere tillid til at anvende det indre marked til deres egen fordel¹. Formålet er at "give alle EU-borgere adgang til en basal betalingskonto, sikre, at bankkontogebyrer er gennemsigtige og sammenlignelige, og gøre det nemmere at skifte bankkonto"². Herudover bebudede Kommissionen forslag vedrørende bankgebyrers gennemsigtighed og sammenlignelighed samt flytning af bankkonti som led i Kommissionens arbejdsprogram for 2013³.

Tidligere initiativer inden for detailbankydelse har ikke kun forbedret betalingstjenesteudbydere muligheder for at udøve virksomhed på tværs af grænserne, men har også givet mange europæiske forbrugere væsentlige fordele, navnlig i form af billigere transaktioner, hurtigere betalinger og mere gennemsigtige vilkår og priser. Betalingstjenestedirektivet (2007/64/EF) indeholder bestemmelser om visse gennemsigtighedskrav for så vidt angår gebyrer, der opkræves af betalingstjenesteudbydere. Dette initiativ har bidraget til at nedbringe den tid, det tager at udføre transaktioner, betragteligt og til at gøre de oplysninger, der gives forbrugerne i forbindelse med betalingstjenester, mere ensartede. Den nyligt vedtagne forordning om det fælles eurobetalingsområde (SEPA) har skabt et sammenhængende regelsæt for sikker og hurtig udførelse af betalingstransaktioner i euroområdet, hvilket forenkler ydelsen af betalingstjenester og fremmer forbrugermobiliteten.

Foranstaltninger til gennemførelse af det indre marked for finansielle tjenesteydelser bør skabe vækst og flere forretningsmuligheder for udbydere af finansielle tjenesteydelser, men deres virkninger for forbrugerne har også afgørende betydning. I øjeblikket gør de uigennemsigtige gebyrer for betalingskonti det vanskeligt for forbrugerne at træffe et

¹ http://ec.europa.eu/commission_2010-2014/barnier/headlines/news/2012/10/20121003_en.htm.

² "Akten for det indre marked II - Sammen om fornyet vækst" (COM(2012) 573 af 3. oktober 2012, s.16).

³ "Kommissionens arbejdsprogram 2013" (COM(2012) 629 af 23. oktober 2012, bilag I, s. 5).

informeret valg. Selv når gebyrerne er sammenlignelige, er det ofte en langvarig og sammensat procedure at skifte til en anden betalingskonto. Forbrugerne udviser derfor fortsat meget stor træghed, når det gælder betalingskonti. En undersøgelse vedrørende finansielle detailtjenesteydelser, foretaget i 2012⁴, viste, at en stor del af forbrugerne forbliver knyttet til deres betalingstjenesteudbydere. Kun 16 % af de respondenter, som i forvejen var indehavere et finansielt produkt, havde åbnet en ny betalingskonto inden for de foregående fem år. Desuden erklærede kun 3 % af respondenterne, at de havde åbnet en betalingskonto i et andet land. Det, der afholdt forbrugerne fra at købe finansielle detailprodukter i andre lande, var uklare oplysninger (21 %), manglende klarhed om forbrugerrettigheder (18 %) og det vanskelige ved fremgangsmåden (15 %). Forbrugernes træghed gør det vanskeligere for udbydere af finansielle tjenesteydelser at tiltrække nye kunder og kan gøre det mindre interessant at gå ind på nye markeder, særlig i udlandet. Resultatet er øgede priser og lavere servicekvalitet for forbrugerne.

Gennemslagskraften af EU's foranstaltninger med henblik på at skabe en pålidelig og solid ramme, inden for hvilken fordelene ved det indre marked for finansielle tjenesteydelser kan komme til fuld udfoldelse, begrænses af det forhold, at en stor del af EU's befolkning stadig er bankløs. Verdensbanken anslår, at ca. 58 mio. EU-forbrugere ikke har en betalingskonto⁵, og at omkring 25 mio. af disse gerne vil have en. Det fremgår desuden af undersøgelser og høringer foretaget af Kommissionen og af forbrugerklager, at mange borgere har haft problemer med at åbne en betalingskonto, fordi de ikke har en fast adresse i den medlemsstat, hvor betalingstjenesteudbyderen er etableret. Dette berører ligeledes et stort antal EU-forbrugere, der bor i en anden medlemsstat (12,3 mio. mennesker i 2010). Alle disse faktorer indvirker negativt på forbrugernes mulighed for at få en betalingskonto, især i udlandet. Som bemærket i den nyligt vedtagne pakke om sociale investeringer er betalingskonti afgørende for, at man kan deltage i økonomien og samfundet som helhed⁶.

Den kendsgerning, at mange forbrugere i øjeblikket ikke deltager i det indre marked for finansielle tjenesteydelser, har desuden negative konsekvenser for både betalingstjenesteudbydere og forbrugere. På den ene side er udbydere mindre tilbøjelige til at udbyde deres tjenesteydelser i Unionen og gå ind på nye markeder, hvilket kvæler konkurrencen og fører til mindre favorable vilkår for forbrugerne. På den anden side er bankløse forbrugere udelukket fra fordelene ved det indre marked. Økonomien bevæger sig støt i retning af flere kontantløse transaktioner. Denne tendens berører virksomheder og forbrugere. Den gør sig også gældende i offentlige forvaltninger, der har indset fordelene ved kontantløse transaktioner⁷. Ved ikke at have en betalingskonto forhindres forbrugere

⁴ Eurobarometer.

⁵ Rapport fra Verdensbanken.

⁶ Kommissionens meddelelse "Sociale investeringer i vækst og samhørighed" (COM(2013) 83 af 20. februar 2013).

⁷ I Irland betales f.eks. kun 40 % af alle sociale ydelser til en betalingskonto, mens 52 % betales via et postkontor, jf. *Strategy for Financial Inclusion*, Styringsgruppen vedrørende finansiell inklusion, det irske finansministerium, juni 2011, s. 14, <http://www.finance.gov.ie/documents/publications/reports/2011/Fininclusreport2011.pdf>. Det anslås endvidere, at anvendelsen af ikke-elektroniske betalingssystemer koster økonomien ca. 1 mia. EUR årligt. Undersøgelse fra 2007 blandt medlemmerne af Irish Payment Services Organisation [...], s. 18. I Tyskland er man nået frem til lignende konklusioner, idet det i en rapport om finansiell inklusion udarbejdet af den tyske Forbundsdag bekræftes, at der er store administrative omkostninger forbundet med offentlige organers ikke-elektroniske betaling af ydelser, jf. *Bericht der Bundesregierung zur Umsetzung der Empfehlungen des Zentralen Kreditausschusses zum Girokonto für jedermann*, Drucksache 17/8312, Deutscher Bundestag, 27.12.2011, s. 7.

desuden i at drage fuld fordel af det indre marked, idet de f.eks. ikke kan købe varer i udlandet eller over internettet.

Da betalingskonti er det finansielle produkt, der med størst sandsynlighed købes i udlandet, er det altafgørende at finde passende løsninger på de ovenfor beskrevne problemer. Konsekvenserne af ikke at handle er potentielt alvorlige og indbefatter bl.a., at udviklingen af et fuldt fungerende indre marked hæmmes, hvilket har betydelige følger for betalingstjenesteudbydere, forbrugerne og økonomien generelt. Herudover har finanskrisen sat fokus på vigtigheden af effektive foranstaltninger til genopretning af et højt forbrugertillidsniveau til de finansielle institutioner.

På baggrund heraf og med henblik på at styrke integrationen af EU's marked for betalingskonti er formålet med dette forslag at forbedre gennemsigtigheden og sammenligneligheden af oplysninger om gebyrer i forbindelse med betalingskonti, at lette flytning af betalingskonti, at fjerne forskelsbehandling på grundlag af bopæl for så vidt angår betalingskonti og at give adgang til at oprette og anvende en betalingskonto med basale funktioner i EU. Det vil bidrage til lettere markedsadgang, øgede stordriftsfordele og dermed større konkurrence i bank- og betalingssektoren, både i og på tværs af medlemsstaterne. Tiltag med henblik på at forenkle sammenligning af betalingstjenesteudbydere tjenester og gebyrer og gøre flytning af betalingskonti nemmere vil føre til gunstigere priser og bedre service for forbrugerne. Forslaget vil også sikre adgang til basale betalingstjenester for alle EU-forbrugere og forbyde forskelsbehandling på grundlag af bopæl af forbrugere, der ønsker at åbne en betalingskonto i udlandet, hvilket vil komme både betalingstjenesteudbydere og forbrugerne til gode.

1.2. Gældende bestemmelser på det område, som forslaget vedrører

Gennemsigtighed og sammenlignelighed af betalingskontogebyrer

Betalingstjenestedirektivet (2007/64/EF) indeholder bestemmelser om visse gennemsigtighedskrav for så vidt angår gebyrer, der opkræves af betalingstjenesteudbydere, men fastsætter ikke regler for den måde, hvorpå oplysningerne herom skal præsenteres, ligesom det heller ikke indeholder bestemmelser om sammenligneligheden af gebyrer.

I 2010 opfordrede Europa-Kommissionen European Banking Industry Committee (EBIC), der repræsenterer banksektoren på EU-plan, til gennem selvregulering at udarbejde et regelsæt, der skulle sikre øget gennemsigtighed i forbindelse med gebyrer for betalingskonti. I maj 2011 forelagde EBIC Europa-Kommissionen sit forslag, der viste sig at være utilfredsstillende. Navnlig lykkedes det ikke i forbindelse med dette selvreguleringstiltag at fastlægge en ensartet terminologi inden for en rimelig tidsfrist.

Flytning af betalingskonti

I 2008 vedtog EBIC Common Principles for Bank Account Switching (fælles principper for flytning af bankkonti), der beskriver, hvordan man letter flytning af betalingskonti inden for en medlemsstat. De fælles principper skulle gennemføres fuldt ud inden udgangen af 2009. I 2012 blev disse retningslinjer dog fortsat ikke håndhævet på en tilfredsstillende måde.

Navnlig har ikke alle betalingstjenesteudbydere fulgt de af EBIC fastsatte principper, og disse er ofte blevet anvendt på en usammenhængende og uensartet måde. Dette har ført til adskillige problemer for forbrugere, der har forsøgt at skifte bankkonto. Mange forbrugere har oplevet problemer med fejldirigering af deres betalingsordrer, hvilket undertiden endog har udløst strafafgifter. Hertil kommer, at flytningsproceduren i visse lande tager betydeligt længere end de 15 dage, der anbefales i de fælles principper. Desuden får forbrugerne ofte ikke klare oplysninger om, at der findes en flytningsordning, og hvad den grundlæggende går ud på.

Adgang til at oprette og anvende en betalingskonto med basale funktioner

Den 18. juli 2011 offentliggjorde Kommissionen en henstilling om adgang til at oprette og anvende en basal betalingskonto⁸. I henstillingen opfordredes medlemsstaterne til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at forbrugerne kunne tilbydes betalingskonti med basale funktioner senest seks måneder efter offentliggørelsen. I forlængelse heraf udsendte Kommissionens tjenestegrene den 22. august 2012 en rapport om "*National Measures and practices as regards access to basic payment accounts*"⁹ for at evaluere, i hvilket omfang medlemsstaterne efterlever henstillingen, og konkluderede, at kun nogle få medlemsstater synes at efterleve dens hovedprincipper.

Til dags dato har 11 medlemsstater således ikke indført foranstaltninger vedrørende retten til at åbne en konto, en sådan kontos funktioner og de hermed forbundne omkostninger. Kun nogle få medlemsstater synes at være tæt på at efterleve principperne i henstillingen. I de øvrige medlemsstater findes der visse bestemmelser eller ordninger, eller man er i færd med at indføre sådanne, men de følger meget varierende standarder og er implementeret i meget forskellig grad. I nogle lande er de eksisterende foranstaltninger ikke lovgivningsinitiativer, men blot selvreguleringstiltag, der kun berører de banker, der frivilligt vælger at følge de pågældende principper. Deres effektivitet er således begrænset, og deres anvendelse uensartet. I andre medlemsstater gælder der kun generelle bestemmelser vedrørende adgang til at oprette og anvende en betalingskonto, men ingen strukturerede foranstaltninger herfor.

1.3. Overensstemmelse med andre EU-politikker og -mål

Forslaget er i overensstemmelse med Unionens politikker og mål. De påtænkte foranstaltninger vil fremme udviklingen af det indre marked og give alle forbrugere i alle medlemsstater mulighed for fuldt ud at nyde godt af de fordele, der er forbundet med det. Da forslaget skærper konkurrencen mellem betalingstjenesteudbydere og letter forbrugernes deltagelse i det indre marked, vil det også øge antallet af transaktioner i Unionen og bidrage til opfyldelsen af det overordnede mål om økonomisk vækst.

Dette forslag supplerer de foranstaltninger, Kommissionen indførte med betalingstjenstedirektivet. Betalingstjenstedirektivet indeholder harmoniserede regler for gebyrers gennemsigtighed med det formål at reducere omkostningerne ved betalingssystemer for betalingstjenesteudbydere. Nærværende forslag er derimod direkte rettet mod harmoniseringen af terminologi for og præsentation af gebyrer og fastlægger kvalitetsstandarder for oplysningsværktøjer for at lette sammenligningen af betalingskonti. Det indeholder desuden en procedure for effektiv flytning af betalingskonti og for sikring af adgang til basale betalingstjenester.

Forslaget er i overensstemmelse med Unionens politik for bekæmpelse af hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme. Forbrugerne skal som krævet i det tredje direktiv om bekæmpelse af hvidvaskning af penge¹⁰ fortsat opfylde visse identitetskrav for at kunne åbne en konto. Det vil dog ikke længere være muligt at afslå at åbne en betalingskonto med det argument, at der er problemer med hvidvaskning af penge, alene af den grund, at forbrugeren ikke er bosiddende i den medlemsstat, hvor han eller hun ønsker at åbne en konto.

⁸ 2011/442/EU: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:32011H0442:EN:NOT>.

⁹ http://ec.europa.eu/internal_market/finservices-retail/docs/inclusion/swd_2012_249_en.pdf.

¹⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme.

2. RESULTAT AF HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSER

2.1. Høring af interesserede parter

Høringsmetoder, hovedmålgrupper og respondenternes overordnede profil

Kommissionens tjenestegrene igangsatte en offentlig høring den 20. marts 2012. Formålet med høringen var at indhente de berørte parter synspunkter vedrørende gennemsigtheden af gebyrer for betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgangen til at oprette basale betalingskonti for at vurdere behovet for handling på EU-plan og kortlægge de foranstaltninger, der eventuelt skulle træffes. Europa-Kommissionen modtog 124 besvarelser fra berørte parter i 19 medlemsstater og et EØS-land samt fra repræsentative organer på europæisk og internationalt plan.

Sammenfatning af svarene og af, hvordan der er taget hensyn til dem

Hvad angår gennemsigthed i forbindelse med gebyrer for betalingskonti angav et flertal af respondenterne i alle kategorier af berørte parter, at der var problemer i detailbanksektoren med den måde, hvorpå disse gebyrer præsenteres, og med deres sammenlignelighed. Forbrugerne bakkede enstemmigt op om behovet for handling på EU-plan med henblik på at sikre lige konkurrencevilkår på disse områder. Medlemsstaterne og erhvervssektoren gav dog udtryk for mere divergerende holdninger til, hvordan disse spørgsmål kan løses. Nogle medlemsstater gik ind for handling på EU-plan eller overvejede denne mulighed, mens andre mente, at der først skulle gennemføres yderligere foranstaltninger på nationalt plan. Størsteparten af de berørte parter fra sektoren for finansielle tjenesteydelser fandt ikke, at der var behov for lovgivning på EU-plan, og gav udtryk for det synspunkt, at hvis der skulle handles på EU-plan, skulle foranstaltningerne være fleksible og tage hensyn til bestræbelserne på nationalt plan.

Hvad angår flytning af bankkonti gjorde forbrugere og repræsentanter for civilsamfundet gældende, at bankerne ikke altid tilbyder flytningsservice, og når det er tilfældet, efterlever de ikke fuldt ud de fælles principper. Sektoren for finansielle tjenesteydelser var derimod af den opfattelse, at de fleste udbydere tilbyder flytningsservice i overensstemmelse med de fælles principper. Hos de offentlige myndigheder var holdningerne typisk et sted midt imellem. Der var blandede meninger om, hvorvidt de fælles principper skulle gøres obligatoriske. En række medlemsstater samt sektoren for finansielle tjenesteydelser mente, at de fælles principper burde forblive frivillige. Respondenter fra andre medlemsstater var mere åbne over for at gøre de fælles principper obligatoriske, da dette ville sikre en mere effektiv håndhævelse af bestemmelserne. Forbrugere og repræsentanter for civilsamfundet holdt kraftigt på, at de fælles principper skulle gøres bindende. De berørte parter var også splittede med hensyn til, om et eventuelt initiativ også skulle omfatte flytning på tværs af grænserne. Forbrugerne syntes for størstepartens vedkommende at gå ind for tiltag omfattende flytning på tværs af grænserne, mens de fleste respondenter fra erhvervssektoren modsatte sig dette. Blandt medlemsstaterne var en række respondenter imod den grænseoverskridende dimension, mens andre indtog den holdning, at denne mulighed ville gavne gennemførelsen af det indre marked.

Med hensyn til adgang gav høringen blandede resultater. På den ene side gjorde sektoren for finansielle tjenesteydelser sammen med nogle af medlemsstaterne gældende, at der ikke var de store hindringer for, at forbrugerne kan oprette og anvende en basal konto, eftersom sektoren for finansielle tjenesteydelser enten efterlever en national bestemmelse herom eller EU-henstillingen. De konkluderede derfor, at der ikke skulle handles på dette område. Sektoren for finansielle tjenesteydelser betonedede endvidere, at hvis der skulle træffes

foranstaltninger, skulle det være på nationalt plan for at tage hensyn til forskellene i den lovgivnings- og reguleringsmæssige situation i EU-medlemsstaterne. På den anden side gav forbrugere, repræsentanter for civilsamfundet og nogle af medlemsstaterne udtryk for, at den nuværende situation er utilfredsstillende, og at der er store problemer med at få adgang til basale kontotjenester. De ville derfor bakke kraftigt op om et initiativ, der sikrer adgang til at oprette og anvende en basal konto. Følgelig slog de til lyd for lovgivningsmæssige foranstaltninger på EU-plan, dog med en vis fleksibilitet af hensyn til omstændighederne i de enkelte lande.

Kommissionens tjenestegrene mødtes også under hele forløbet med medlemsstaterne, udbydere af betalingstjenester, repræsentanter for sektoren samt forbrugerrepræsentanter.

2.2. Konsekvensanalyse

Kommissionen har i overensstemmelse med sin politik for bedre lovgivning foretaget en konsekvensanalyse af forskellige politikløsninger. De pågældende løsninger vedrørte dækningen af de nye bestemmelser, standardiseringsniveauet, indførelsen af og virkemåden for foranstaltninger vedrørende gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer, flytning af betalingskonti, forbedring af adgangen til basale betalingstjenester og metoder, der kan sikre, at de rent faktisk slår igennem for forbrugerne.

Konsekvensanalysen var underbygget af en række undersøgelser og rundspørger. Der var bl.a. tale om: Eurobarometer-undersøgelsen, undersøgelsen "Quantification of economic impacts of EU action to improve fee transparency, comparability and mobility in the internal market for bank personal current accounts", undersøgelsen "Bank fees transparency and comparability and bank mobility" samt en rundspørge vedrørende forbrugernes erfaringer med flytning med henvisning til de fælles principper for flytning af bankkonti.

Konsekvensanalysen afdækkede en række problemer vedrørende gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer for betalingsbankkonti. De oplysninger, der gives forbrugerne om gebyrer, er alt for komplekse. At prisfastsættelsesmodellerne er forskellige, gør det endnu vanskeligere at vælge et passende produkt. Dette fører til informationsasymmetrier og svækker forbrugerens mulighed for at forstå, hvad gebyrerne indebærer, hvilket begrænser forbrugerens valgmuligheder og i sidste ende konkurrencen. Herudover har man iagttaget store prisudsving for betalingskonti, hvilket sætter spørgsmålstegn ved graden af priskonkurrence på markedet. Prisudsvingene bestyrker også den opfattelse, at priserne for betalingskonti ikke er rimelige, og nedbryder forbrugerens tillid til sektoren.

På grundlag af disse konstateringer og efter en analyse af de forhåndenværende løsningsmodeller konkluderede Kommissionen, at de bedste politikforanstaltninger ville være: at indføre en standardiseret liste over gebyrer for tjenester i forbindelse med betalingskonti, at indføre foranstaltninger til sikring af uafhængighed hos websteder, der sammenligner gebyrer for tjenester i forbindelse med betalingskonti på medlemsstatsplan, og at sikre oprettelse af sådanne websteder, når de ikke findes i forvejen, samt at kræve, at betalingstjenesteudbydere mindst en gang om året skal afgive oplysninger om gebyrer, som de har afkrævet forbrugerne for disses betalingskonti.

Konsekvensanalysen viste også, at mobiliteten med hensyn til betalingskonti fortsat er begrænset i EU. Dette skyldes til dels utilstrækkelige og ofte uoverensstemmende oplysninger om flytningsproceduren, og at de ansatte hos betalingstjenesteudbydere ikke yder den nødvendige støtte. En flytning anses ofte af kunderne for at være dyr og tidskrævende; ofte er det også uklart, hvor lang tid proceduren tager, og hvad der sker med direkte debiteringer/krediteringer i "overgangsperioden" (dvs. den periode, hvor den nye konto er

åbnet, men ikke alle tilbagevendende betalinger er overført til den). Endelig sker det hyppigt, at de frister, der er fastsat i de fælles principper, ikke overholdes.

I konsekvensanalysen blev det også fremhævet, at der ikke findes et fælles regelsæt, der letter flytning på tværs af grænserne og sammenligning af gebyrer for betalingskonti. Selv om der er en betydelig potentiel efterspørgsel, kan procedurens kompleksitet i praksis afskrække forbrugerne. I et fuldt fungerende indre marked vil sammenlignelige oplysninger om priser for betalingskonti i hele EU give forbrugerne flere valgmuligheder og lette flytning af konti i hjemlandet og på tværs af grænserne.

I lyset af ovenstående problemer og efter en grundig vurdering af de forhåndenværende løsningsmodeller konkluderede Kommissionen, at det er nødvendigt med foranstaltninger, der gør bestemmelserne i de fælles principper om flytning af konti juridisk bindende, for at forbedre den måde, hvorpå flytningsproceduren fungerer. Disse foranstaltninger bør desuden udvide anvendelsesområdet for de fælles principper til også at omfatte flytning på tværs af grænserne. Dette vil hjælpe forbrugerne med at få klare og forståelige oplysninger fra betalingstjenesteudbydere og dermed med at finde den betalingskonto, der passer bedst til deres behov. Hvis forbrugerne på grundlag af disse oplysninger beslutter at skifte til en anden konto, vil der desuden være flytningsservice til rådighed.

Hvad angår adgang til at oprette og anvende en betalingskonto konkluderedes det i konsekvensanalysen, at det er nødvendigt at sikre retten til en betalingskonto med basale funktioner for alle EU-forbrugere ved hjælp af bindende EU-lovgivning. 58 mio. EU-forbrugere har ikke nogen betalingskonto. Det blev der afdækket en række vigtige medvirkende faktorer til, bl.a. det forhold, at der ikke findes noget gennemført regelsæt for hele EU, afslag på grundlag af nationalitet eller bopæl, den høje pris for kontoen samt forbrugernes manglende viden om finansielle spørgsmål og deres ringe tillid til det finansielle system.

I konsekvensanalysen blev der gjort rede for en række over- og underordnede politikløsninger¹¹. Det konkluderedes, at den bedst egnede foranstaltning til løsning af det afdækkede problem består i at indføre en retlig forpligtelse for medlemsstaterne til at sikre, at alle forbrugere har ret til at oprette og anvende en betalingskonto med basale funktioner. Den basale betalingskontos funktioner bør udvides i forhold til dem, der er nævnt i henstillingen, til også at omfatte internetbankydelse og onlinekøb. De nye foranstaltninger vil forbedre udbuddet, tilgængeligheden og overkommeligheden af basale betalingstjenester. Dette forventes i væsentligt omfang at udbedre den skade, forbrugerne har lidt, at styrke den finansielle og sociale inklusion og forbrugertilliden, at tilskynde til grænseoverskridende mobilitet og at fremme fuld deltagelse i det indre marked for det størst mulige antal forbrugere.

Den 27. juli 2012 blev konsekvensanalysen for første gang forelagt Udvalget for Konsekvensanalyse. Udvalget anmodede om at få forelagt supplerende oplysninger om problemstillingen, aspekter af nærhedsprincippet og en kritisk gennemgang af proportionaliteten og EU-merværdien af de fremlagte løsningsmodeller, der indebærer bindende foranstaltninger. Udvalget anmodede desuden om en bedre redegørelse for løsningsmodellerne og deres forventede virkninger og om, at der i hele rapporten blev henvist mere konsekvent til synspunkterne hos de forskellige grupper af berørte parter. Konsekvensanalysen blev forelagt på ny den 29. oktober 2012. Den 28. november meddelte udvalget, at det ikke kunne afgive positiv udtalelse og foreslog nogle yderligere ændringer, der hovedsagelig drejede sig om flytning på tværs af grænserne. Som svar herpå foretog

¹¹ Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene (konsekvensanalysen, afsnit 7, s. 56).

Kommissionens tjenestegrene yderligere ændringer af teksten, bl.a. i form af en bedre sammenkædning af problemområderne, en præcisering af problemets grænseoverskridende karakter og en mere indgående redegørelse for de berørte parter synspunkter samt supplerende oplysninger om grænseoverskridende flytning.

3. JURIDISKE ASPEKTER AF FORSLAGET

3.1. Retsgrundlag

Retsgrundlaget for dette forslag er artikel 114 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Som anført ovenfor er formålet - gennem indførelse af et EU-regelsæt på de områder, der er omfattet af forslaget - at fjerne de resterende hindringer for betalingstjenesters frie bevægelighed og mere overordnet for varers, personers, tjenesteydelsers og kapitals frie bevægelighed, der helt og holdent beror på et fuldt integreret og udviklet indre marked for betalingstjenester. Forslaget forhindrer også den yderligere opsplnitning af det indre marked, der ville ske, hvis medlemsstaterne traf divergerende og uensartede reguleringstiltag på dette område.

3.2. Nærhedsprincippet

I overensstemmelse med nærhedsprincippet må der kun handles på EU-plan, hvis de forventede mål ikke kan opfyldes af medlemsstaterne alene. Der er behov for at gribe ind på EU-plan for at forbedre det indre markeds funktion og undgå fordrejning af konkurrencen i detailbanksektoren.

Forskellige eller manglende regelsæt skaber hindringer for markedsadgang på tværs af grænserne. Ved hjælp af et EU-initiativ vil man bedre kunne tage fat på forhold, der gør det umuligt at udøve virksomhed i en anden medlemsstat eller øger omkostningerne i den forbindelse sammenlignet med de hjemlige udbyderes omkostninger. Kreditinstitutter, der ønsker at udøve virksomhed på tværs af grænserne, skal ikke kun opfylde andre krav, men er også forhindret i til fulde at udnytte stordriftsfordele i forbindelse med udviklingen af procedurer og i forbindelse med transaktioner som f.eks. inden for "back office"-virksomhed.

Lav kundemobilitet i almindelighed og ineffektive flytningsordninger i særdeleshed skaber hindringer for nye markedsdeltageres hvervning af kunder. Handling eller manglende handling fra medlemsstaternes side alene vil sandsynligvis resultere i forskellige regelsæt, der fører til ukonkurrencedygtige markeder og ulige forbrugerbeskyttelsesniveauer i EU. Indførelse af fælles kriterier på EU-plan for detailbanksektorens virkemåde vil derimod give forbrugerne de oplysninger, der er nødvendige, for at de kan træffe et informeret valg. Dette vil medvirke til at skærpe konkurrencen og effektivisere ressourcefordelingen i EU's marked for finansielle detailtjenesteydelser til gavn for virksomheder og forbrugere.

Spilleregler på EU-plan vil desuden give forbrugerne mulighed for at foretage e-handel og deltage i det digitale marked og dermed drage fordel af mere attraktive produkter og tjenesteydelser i andre medlemsstater. Hvad angår bankgebyrers gennemsigtighed og flytning af konti er der blevet afprøvet selvreguleringsinitiativer, men de har vist sig at være utilfredsstillende og ineffektive. Endelig, og navnlig med hensyn til betalingskonti med basale funktioner, har gennemførelsen af henstillingen fra 2011 om adgang til at oprette og anvende en basal betalingskonto været utilstrækkelig. Reglerne for adgang til at oprette og anvende en basal betalingskonto er derfor fortsat meget forskellige og usammenhængende i EU, hvilket sandsynligvis ikke vil ændre sig i den nærmeste fremtid, især i betragtning af den verdensomspændende finansielle uro og nedskæringerne på de nationale markeder.

3.3. Proportionalitetsprincippet

Ved et indgreb på EU-plan indføres der kun foranstaltninger i det omfang, det er nødvendigt for at nå de fastsatte mål. Elementerne i pakken supplerer hinanden og tilvejebringer den rette balance mellem effektivitet - ved at sikre et fuldt fungerende indre marked for finansielle detailtjenesteydelser med et højt forbrugerbeskyttelsesniveau - og behørig hensyntagen til efficiens.

Hvad angår gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer for betalingskonti er tilgangen i forslaget fleksibel, idet det f.eks. bestemmes, at der skal indføres standardiseret terminologi på nationalt plan, og der kun foretages standardisering af terminologi på EU-plan, når det er muligt. Med hensyn til flytning er den tid, der indrømmes til flytning af betalingskonti, dobbelt så lang, når det gælder flytning på tværs af grænserne (denne bestemmelse tages op til fornyet overvejelse efter fem år). Der indføres med dette initiativ en ret til at oprette og anvende en betalingskonto med basale funktioner, men det overlades i betydelig grad til medlemsstaterne at afgøre, hvordan denne ret skal implementeres.

Hvad angår forskelsbehandling på grundlag af bopæl indeholder forslaget en generel bestemmelse, der bygger på den tilgang, der i artikel 20 i direktiv 2006/123/EF er anvendt for ikke-finansielle tjenesteydelser. Kun for betalingskonti med basale funktioner fastsættes der en mere specifik forpligtelse.

Kun med bindende lovgivning vil man kunne sikre lige konkurrencevilkår i hele EU, således at kontoudbydere, der ønsker at udøve virksomhed på tværs af grænserne, får så lave omkostninger og så gode muligheder for stordriftsfordele som muligt. Vedtagelsen af bindende lovgivning lægger ganske vist en tids- og omkostningsmæssig implementeringsbyrde på de berørte parter, men denne byrde vil svare til den, der er forbundet med en henstilling eller selvregulering, hvis disse anvendes korrekt.

3.4. Reguleringsmiddel/reguleringsform

Foreslået reguleringsmiddel: direktiv.

Forsøgene på at løse problemerne med sammenligneligheden af gebyrer for betalingskonti og flytning af konti gennem selvreguleringsforanstaltninger er i det store og hele slået fejl. Gennemførelsen af de fælles principper for flytning af betalingskonti i medlemsstaterne har i de fleste tilfælde vist sig at være utilfredsstillende. Dette kan i stor udstrækning tilskrives manglende overvågning og håndhævelse i forbindelse med en tilgang baseret på selvregulering. Bestræbelserne på i samarbejde med sektoren at udvikle et selvreguleringsinitiativ for at forbedre sammenligneligheden af gebyrer for betalingskonti har heller ikke givet positivt resultat. Selvregulering ville derfor ikke være en effektiv løsning.

Efterlevelsen af Kommissionens henstilling om adgang til at oprette og anvende en basal betalingskonto har også i høj grad været utilstrækkelig. Kun tre medlemsstater har i det store og hele efterlevet henstillingen, og over halvdelen af medlemsstaterne har ingen regler overhovedet til at fremme retten til en basal betalingskonto. Ligesom i forbindelse med sammenlignelighed og gennemsigtighed og flytning har en ikke-bindende foranstaltning vist sig at være forfejlet.

Den mest effektive metode til at nå de fastsatte mål er at indføre en bindende foranstaltning. Kun et bindende lovgivningsinstrument kan sikre, at de valgte løsninger indføres i alle 27 medlemsstater, og at reglerne kan håndhæves. Et direktiv giver mulighed for at tage hensyn til nationale særkendetegn på markedet for betalingskonti. Hermed vil man kunne sikre lige konkurrencevilkår for både forbrugere og virksomheder i hele EU.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Dette forslag har ingen virkninger for EU's og EU-agenturernes budget.

5. FAKULTATIVE ELEMENTER

5.1. Fornyet gennemgang/revision/udløbsklausul

Forslaget indeholder en klausul om fornyet gennemgang.

5.2. Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde

Den foreslåede retsakt er af relevans for det indre marked og bør derfor omfatte hele Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

5.3. Nærmere redegørelse for forslaget

Følgende korte resumé har til formål at lette beslutningsprocessen ved at skitsere direktivets hovedindhold.

I artikel 1 (Genstand og anvendelsesområde) fastsættes direktivets anvendelsesområde.

Artikel 2 (Definitioner) indeholder definitioner af de udtryk, der er anvendt i direktivet.

I artikel 3 (Liste over de mest repræsentative betalingstjenester, for hvilke der opkræves gebyr på nationalt plan, og standardiseret terminologi) pålægges medlemsstaterne at oprette en liste over de mest repræsentative betalingstjenester, for hvilke der opkræves gebyr på nationalt plan, og standardiseret terminologi for disse tjenester.

I artikel 4 (Gebyroplysningsdokument og glossar) pålægges medlemsstaterne at forpligte betalingstjenesteudbydere til at stille den i artikel 3 omhandlede liste over de mest repræsentative betalingstjenester, for hvilke der opkræves gebyr på nationalt plan, med tilhørende gebyrer til rådighed for forbrugerne. Disse oplysninger skal have en standardiseret udformning. Denne bestemmelse pålægger også medlemsstaterne at forpligte betalingstjenesteudbydere til at stille et glossar til rådighed over mindst de tjenester, der er omfattet af listen.

I artikel 5 (Gebyropgørelse) pålægges medlemsstaterne at forpligte betalingstjenesteudbydere til at oplyse forbrugerne om alle opkrævede gebyrer mindst en gang om året. Disse oplysninger skal have en standardiseret udformning.

I artikel 6 (Aftaleoplysninger og kommercielle oplysninger) pålægges betalingstjenesteudbydere at anvende den i artikel 3 omhandlede standardiserede terminologi i deres aftaleoplysninger og kommercielle oplysninger, når det er relevant.

I artikel 7 (Sammenligningswebsteder) forpligtes medlemsstaterne til at sikre, at forbrugerne har adgang til mindst et websted, der sammenligner gebyrer for betalingskonti. Medlemsstaterne skal indføre en akkrediteringsordning for private operatører.

I artikel 8 (Pakketilbud) pålægges medlemsstaterne at forpligte betalingstjenesteudbydere, der tilbyder en betalingskonto sammen med en anden finansiel tjenesteydelse eller et andet finansielt produkt som en del af en pakke, til at give kunden de nødvendige oplysninger om pakkens forskellige bestanddele.

I artikel 9 (Ydelse af flytningsservice) pålægges medlemsstaterne at indføre en generel forpligtelse for betalingstjenesteudbydere til at yde flytningsservice til alle forbrugere, der har en konto hos en betalingstjenesteudbyder i Unionen.

I artikel 10 (Flytningsservice) fastlægges den modtagende og den overførende betalingstjenesteudbyders opgaver og forpligtelser i forbindelse med flytning.

I artikel 11 (Gebyrer i forbindelse med flytningsservice) fastlægges der principper til sikring af, at eventuelle gebyrer i forbindelse med flytningsservice er rimelige og modsvarer udgifterne hertil.

I artikel 12 (Økonomiske tab for forbrugerne) forpligtes betalingstjenesteudbydere til at tilbagebetale udgifter afholdt af forbrugerne på grund af fejl eller forsinkelser under flytningen, som kan tilskrives udbydere. Denne artikel tilsigter desuden at forhindre, at forbrugerne lider økonomiske tab som følge af fejldirigerede kreditoverførsler eller tredjemands direkte debiteringer.

I artikel 13 (Oplysninger om flytningsservice) forpligtes betalingstjenesteudbydere til at stille oplysninger om flytningsservice til rådighed for forbrugerne.

I artikel 14 (Ikke-forskelsbehandling) pålægges medlemsstaterne at sikre, at forbrugerne ikke forskelsbehandles på grundlag af nationalitet eller bopæl, når de ansøger om eller anvender en betalingskonto.

I artikel 15 (Retten til at oprette og anvende en basal betalingskonto) indføres en ret for forbrugerne til at oprette og anvende en basal betalingskonto i en hvilken som helst medlemsstat. I denne artikel fastlægges der desuden en forpligtelse for medlemsstaterne til at udpege mindst en betalingstjenesteudbyder, der tilbyder en basal betalingskonto.

I artikel 16 (Kendetegn for en betalingskonto med basale funktioner) præciseres det i form af en liste, hvilke betalingstjenester en betalingskonto med basale funktioner skal omfatte.

I artikel 17 (Tilhørende gebyrer) pålægges det medlemsstaterne at sikre, at betalingstjenesteudbydere tilbyder de i artikel 16 anførte tjenester vederlagsfrit eller til et rimeligt gebyr.

I artikel 18 (Rammeaftaler og opsigelse) gøres der opmærksom på, at direktiv 2007/64/EF finder anvendelse på betalingskonti med basale funktioner. Der fastlægges dog en begrænset liste over begrundelser, som betalingstjenesteudbyderen kan gøre gældende for at opsiges en rammeaftale om en betalingskonto med basale funktioner.

I artikel 19 (Generelle oplysninger om betalingskonti med basale funktioner) pålægges medlemsstaterne at sikre, at der indføres foranstaltninger med henblik på at højne oplysningsniveauet om basale betalingskonti.

I artikel 20 (Kompetente myndigheder) fastsættes proceduren for udpegning af de nationale myndigheder, der skal være ansvarlige for anvendelsen af dette direktiv.

I artikel 21 (Alternativ tvistbilæggelse) pålægges medlemsstaterne at indføre særlige krav til bilæggelse af tvister mellem forbrugere og betalingstjenesteudbydere.

I artikel 22 (Administrative foranstaltninger og sanktioner) pålægges medlemsstaterne at indføre regler vedrørende sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der vedtages for at gennemføre dette direktiv.

Artikel 23 (Delegerede retsakter) og 24 (Udøvelse af de delegerede beføjelser) giver Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter og gøre rede for, hvordan denne beføjelse skal anvendes.

Artikel 25 (Gennemførelsesretsakter) giver Kommissionen beføjelse til at vedtage gennemførelsesretsakter og gøre rede for, hvordan denne beføjelse skal anvendes.

Artikel 26 (Evaluering) og 27 (Klausul om fornyet gennemgang) omhandler de mekanismer, der skal anvendes til at vurdere, hvorvidt direktivet anvendes effektivt, og til om nødvendigt at foreslå ændringer.

I artikel 28 (Gennemførelse) forpligtes medlemsstaterne til at vedtage de lovgivningsmæssige foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre dette direktiv.

I artikel 29 (Ikrafttrædelse) bestemmes datoen for direktivets ikrafttrædelse.

I artikel 30 (Adressater) anføres det, at dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV**om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti,
flytning af betalingskonti
og adgang til at oprette og anvende betalingskonti med basale funktioner**

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —
under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,
under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,
efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,
under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹²,
under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget¹³,
efter høring af Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse¹⁴,
efter den almindelige lovgivningsprocedure, og
ud fra følgende betragtninger:

- (1) I henhold til artikel 26, stk. 2, i TEUF indebærer det indre marked et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital. Opsplitning af det indre marked skader konkurrenceevne, vækst og jobskabelse i Unionen. At fjerne direkte og indirekte hindringer for, at det indre marked kan fungere korrekt, er afgørende for dets gennemførelse. EU's indsats for det indre marked for finansielle detailtjenesteydelser har allerede bidraget væsentligt til at udvikle betalingstjenesteudbydere grænseoverskridende virksomhed, forbedre forbrugernes valgmuligheder og øge kvaliteten og gennemsigtigheden af tilbuddene.
- (2) I den forbindelse er der i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF ("betalingstjenestedirektivet") fastsat grundlæggende gennemsigtighedskrav til gebyrer, der opkræves af betalingstjenesteudbydere for tjenester i forbindelse med betalingskonti. Indførelsen af ensartede regler for ydelse af betalingstjenester og de oplysninger, der skal gives, har i høj grad lettet betalingstjenesteudbydere virksomhed, reduceret den administrative byrde og bevirket omkostningsbesparelser for betalingstjenesteudbydere.

¹² EUT C [...] af [...], s. [...].

¹³ EUT C [...] af [...], s. [...].

¹⁴ EUT C [...] af [...], s. [...].

- (3) Der kan dog gøres mere for at forbedre og udvikle det indre marked for detailbankydelse. Navnlig den manglende gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer samt problemerne med at skifte bankkonto forhindrer fortsat udfoldelsen af et fuldt integreret marked.
- (4) De nuværende vilkår i det indre marked kan afholde betalingstjenesteudbydere fra at udøve deres frihed til at etablere sig eller levere tjenesteydelser i Unionen på grund af vanskelighederne med at tiltrække kunder, når de går ind på et nyt marked. At gå ind på nye markeder er ofte forbundet med store investeringer. Sådanne investeringer kan kun betale sig, hvis udbyderen kan forlade sig på tilstrækkelige forretningsmuligheder og en tilsvarende efterspørgsel fra forbrugernes side. Forbrugernes ringe mobilitet for så vidt angår finansielle detailtjenesteydelser skyldes i stor udstrækning den manglende gennemsigtighed og sammenlignelighed af de gebyrer og tjenester, der tilbydes, samt problemerne med flytning af betalingskonti. Disse faktorer kvæler også efterspørgslen. Det gælder navnlig i grænseoverskridende sammenhæng.
- (5) At de eksisterende nationale regelsæt er forskellige, kan desuden medføre betydelige hindringer for gennemførelsen af det indre marked for betalingskonti. De eksisterende nationale bestemmelser vedrørende betalingskonti og særlig vedrørende sammenlignelighed af gebyrer og flytning af betalingskonti afviger fra hinanden. Med hensyn til flytning har manglen på ensartede bindende foranstaltninger på EU-plan ført til forskellig praksis og forskellige foranstaltninger på nationalt plan. Disse forskelle er endnu mere udprægede inden for sammenlignelighed af gebyrer, hvor der ikke findes foranstaltninger på EU-plan, heller ikke selvreguleringsforanstaltninger. Bliver disse forskelle mere markante i fremtiden, fordi banker er tilbøjelige til at tilpasse deres praksis til de nationale markeder, vil det øge omkostningerne ved udøvelse af virksomhed på tværs af grænserne sammenlignet med de hjemlige udbydere omkostninger og dermed gøre det mindre attraktivt at udøve grænseoverskridende virksomhed. Den grænseoverskridende virksomhed i det indre marked hæmmes også af de hindringer, der for forbrugere er forbundet med at åbne en betalingskonto i udlandet. De nuværende restriktive kriterier kan forhindre europæiske borgere i at bevæge sig frit i Unionen. Hvis alle forbrugere får adgang til at oprette og anvende en betalingskonto, vil de kunne deltage i og drage fordel af det indre marked.
- (6) Da visse potentielle kunder ikke åbner en konto, enten fordi de får afslag, eller fordi de ikke tilbydes passende produkter, udnyttes den potentielle efterspørgsel efter betalingskontoydelser i EU i øjeblikket ikke fuldt ud. Større forbrugerdeltagelse i det indre marked vil give betalingstjenesteudbydere en yderligere tilskyndelse til at gå ind på nye markeder. At skabe de vilkår, der gør det muligt for alle forbrugere at oprette og anvende en betalingskonto, er også nødvendigt for at fremme deres deltagelse i det indre marked og give dem mulighed for at nyde godt af de fordele, det har ført med sig.
- (7) Gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer har været genstand for et selvreguleringsinitiativ iværksat af banksektoren. Man nåede dog ikke til endelig enighed om disse retningslinjer. Med hensyn til flytning udgør de fælles principper, som European Banking Industry Committee fastlagde i 2008, en standardmekanisme for flytning af bankkonti mellem betalingstjenesteudbydere, som er etableret i samme medlemsstat. Men da principperne ikke er bindende, er de blevet anvendt på en uensartet måde i EU og med ineffektive resultater. De fælles principper vedrører desuden kun flytning af bankkonti på nationalt plan, ikke på tværs af grænserne. Med hensyn til adgang til at oprette og anvende en basal betalingskonto opfordredes medlemsstaterne i Kommissionens henstilling 2011/442/EU af 18. juli 2011 til at

træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre anvendelsen heraf senest seks måneder efter offentliggørelsen. Til dags dato efterlever kun nogle få medlemsstater henstillingens hovedprincipper.

- (8) Det er derfor afgørende, at der indføres ensartede regler for at løse problemet med den ringe forbrugermobilitet og især for at forbedre sammenligningen af betalingskontoydelser og -gebyrer og tilskynde til flytning af betalingskonti samt for at undgå, at forbrugere, der ønsker at købe en betalingskonto i udlandet, forskelsbehandles på grundlag af bopæl. Herudover er det meget vigtigt, at der træffes passende foranstaltninger til at fremme forbrugernes deltagelse i markedet for betalingskonti. Disse foranstaltninger vil tilskynde betalingstjenesteudbydere til at deltage i det indre marked og sikre lige konkurrencevilkår, hvilket vil skærpe konkurrencen og effektivisere ressourcefordelingen i EU's marked for finansielle detailtjenesteydelser til gavn for virksomheder og forbrugere. Gennemsigtige oplysninger om gebyrer og flytningsmuligheder kombineret med retten til basale kontoydelser vil desuden gøre det nemmere for EU-borgere at bevæge sig frit og gøre indkøb i Unionen og dermed drage fordel af et fuldt fungerende indre marked for finansielle detailtjenesteydelser og bidrage til dets videre udvikling.
- (9) Nærværende direktiv finder anvendelse på betalingskonti, der indehaves af forbrugere. Konti, der indehaves af virksomheder, også små og mellemstore virksomheder, medmindre de ejes personligt, falder derfor uden for dets anvendelsesområde. Desuden omfatter direktivet ikke opsparingskonti, der kan have mere begrænsede betalingsfunktioner.
- (10) Definitionerne i direktivet stemmer overens med dem, der findes i anden EU-lovgivning, især definitionerne i direktiv 2007/64/EF og i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009¹⁵.
- (11) Det er vigtigt for forbrugerne at kunne forstå gebyrer, således at de kan sammenligne tilbud fra forskellige betalingstjenesteudbydere og træffe informerede beslutninger om, hvilken konto der bedst modsvarer deres behov. Gebyrer kan ikke sammenlignes, hvis betalingstjenesteudbydere anvender forskellig terminologi for de samme betalingstjenester og præsenterer oplysningerne forskelligt. Standardiseret terminologi kombineret med målrettede oplysninger om gebyrer for de mest repræsentative betalingstjenester præsenteret på en ensartet måde kan være en hjælp til forbrugerne til både at forstå og sammenligne gebyrer.
- (12) Hvad der vil gavne forbrugerne mest, er kortfattede oplysninger, som er nemme at sammenligne de forskellige betalingstjenesteudbydere imellem. De værktøjer, der stilles til rådighed for forbrugerne, til sammenligning af tilbud om betalingskonti, vil ikke virke positivt, hvis den tid, det tager at gennemgå lange lister over gebyrer for forskellige tilbud, ikke står mål med fordelene ved at vælge det økonomisk mest fordelagtige tilbud. Derfor bør terminologien for gebyrer kun standardiseres for de mest repræsentative udtryk og definitioner i medlemsstaterne, så man undgår risikoen for, at der gives for mange oplysninger.
- (13) Terminologien for gebyrer bør fastlægges af kompetente nationale myndigheder, så der kan tages hensyn til de lokale markeders særkendetegn. For at blive betragtet som

¹⁵ EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22.

repræsentativ bør en tjenesteydelse være omfattet af et gebyr hos mindst en betalingstjenesteudbyder i medlemsstaterne. Desuden bør terminologien for gebyrer, når det er muligt, standardiseres på EU-plan for at muliggøre sammenligning i hele Unionen. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) bør etablere retningslinjer, som medlemsstaterne kan støtte sig til, når de fastlægger de mest repræsentative betalingstjenester, for hvilke der opkræves gebyr på nationalt plan.

- (14) Når de kompetente nationale myndigheder har fastlagt en foreløbig liste over de mest repræsentative tjenester, for hvilke der opkræves gebyr på nationalt plan, med tilhørende udtryk og definitioner, bør Kommissionen gennemgå dem for ved hjælp af delegerede retsakter at identificere de tjenester, der er fælles for et flertal af medlemsstaterne, og foreslå standardiserede udtryk og definitioner herfor på EU-plan.
- (15) For at gøre det nemmere for forbrugerne at sammenligne gebyrer for betalingskonti i det indre marked bør betalingstjenesteudbyderne stille en liste over gebyrer, der opkræves for de tjenester, der er opstillet i forbindelse med den standardiserede terminologi, til rådighed for forbrugerne. Dette forventes også at bidrage til at skabe lige vilkår for kreditinstitutter, der konkurrerer med hinanden på markedet for betalingskonti. Gebyroplysningsdokumentet bør kun indeholde oplysninger om de mest repræsentative betalingstjenester i hver medlemsstat og bør anvende de udtryk og definitioner, der er fastlagt på EU-plan, når det er relevant. For at hjælpe forbrugerne med at forstå de gebyrer, de skal betale for deres betalingskonto, bør der stilles et glossar med forklaringer af mindst de gebyrer og tjenesteydelser, der er omfattet af listen, til rådighed for dem. Glossaret bør fungere som et nyttigt værktøj til at fremme en bedre forståelse af gebyrer og dermed medvirke til at sætte forbrugerne i stand til at vælge fra et bredere udvalg af betalingskontotilbud. Betalingstjenesteudbyderne bør også forpligtes til mindst en gang om året at oplyse forbrugerne om alle de gebyrer, der er opkrævet i forbindelse med deres konto. Disse oplysninger bør gives i form af en til formålet udarbejdet sammenfatning. Den bør indeholde en fuldstændig oversigt over de opkrævede gebyrer, så forbrugeren kan forstå, hvad der er betalt for, og tage stilling til, om han/hun bør ændre sit forbrugsmønster eller skifte til en anden udbyder. Hvis de oplysninger, der gives om gebyrer efterfølgende, dækker de samme tjenester som de oplysninger, der gives på forhånd, vil den positive virkning være optimal.
- (16) For at imødekomme forbrugernes behov er det nødvendigt at sikre, at oplysninger om gebyrer for betalingskonti er præcise, klare og sammenlignelige. Der bør derfor i dette direktiv fastlægges fælles præsentationskrav til gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen, så det sikres, at de er forståelige og sammenlignelige for forbrugerne. Alle gebyroplysningsdokumenter og gebyropgørelser i alle medlemsstater bør have samme udformning, rækkefølgen af enkeltoplysninger bør være den samme, og de bør anvende de samme betegnelser for kategorier, så forbrugerne kan sammenligne dokumenterne og således forstå og anvende oplysningerne bedst muligt. Gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen bør klart kunne skelnes fra anden kommunikation. De bør være kendetegnet ved et fælles symbol.
- (17) For at sikre ensartet anvendelse af den gældende EU-terminologi i hele Unionen bør medlemsstaterne forpligte betalingstjenesteudbyderne til at anvende EU-terminologien sammen med den resterende standardiserede nationale terminologi, som er udpeget i den foreløbige liste, når de kommunikerer med forbrugerne, herunder i gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen. Betalingstjenesteudbydere kan anvende handelsnavne for tjenesteydelser, undtagen i gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen.

- (18) Sammenligningswebsteder er et effektivt middel for forbrugerne til at vurdere forskellige betalingskontotilbud et enkelt sted. Disse websteder kan tilvejebringe den rette balance mellem behovet for klare og kortfattede, men ikke desto mindre fuldstændige og fuldt dækkende oplysninger, idet de giver brugerne mulighed for at få mere detaljerede oplysninger, hvis de ønsker det. Webstederne kan også reducere udgifterne til søgning af information, da forbrugerne ikke behøver at indhente oplysninger hos de forskellige betalingstjenesteudbydere.
- (19) For at kunne indhente upartiske oplysninger om bankgebyrer bør forbrugerne have adgang til sammenligningswebsteder, som er operationelt uafhængige af betalingstjenesteudbydere. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at mindst ét websted af denne art er tilgængeligt for forbrugerne på deres respektive områder. Sammenligningswebsteder kan drives af de kompetente myndigheder, andre offentlige myndigheder og/eller akkrediterede private operatører. Medlemsstaterne bør indføre en frivillig akkrediteringsordning, således at private operatører, der driver sammenligningswebsteder, kan ansøge om akkreditering i henhold til bestemte kvalitetskriterier. Hvis der ikke er blevet akkrediteret noget privat drevet websted, bør der oprettes et sammenligningswebsted, som drives af en kompetent myndighed eller en anden offentlig myndighed. Et sådant websted bør også efterleve kvalitetskriterierne.
- (20) Det er almindelig praksis, at betalingstjenesteudbydere tilbyder en betalingskonto som en del af en pakke sammen med andre finansielle produkter eller tjenesteydelser. Denne praksis kan være et middel for betalingstjenesteudbydere til at diversificere deres udbud og konkurrere med hinanden, hvilket i sidste ende kan komme forbrugerne til gode. Kommissionens undersøgelse fra 2009 vedrørende koblingssalg i den finansielle sektor samt relevante høringer og forbrugerklager har imidlertid vist, at betalingstjenesteudbydere i nogle tilfælde tilbyder betalingskonti i pakker med andre produkter, som forbrugerne ikke har anmodet om, og som ikke er væsentlige for betalingskonti, f.eks. boligforsikring. Det er desuden blevet bemærket, at denne praksis kan gøre priserne mindre gennemsigtige og sammenlignelige, begrænse forbrugernes købsmuligheder og indvirke negativt på deres mobilitet. Når betalingstjenesteudbydere tilbyder betalingskonti som en del af en pakke, bør medlemsstaterne derfor sikre, at forbrugerne får oplysninger om de gebyrer, der er forbundet med betalingskontoen og med hver af de øvrige finansielle tjenesteydelser i pakken. Denne forpligtelse bør ikke gælde for tjenesteydelser, der er naturligt knyttet til anvendelsen af betalingskontoen som f.eks. hævning af penge, overførsler eller betalingskort. Disse tjenesteydelser bør derfor ikke være omfattet af denne bestemmelse.
- (21) Forbrugerne har kun incitament til at flytte deres konti, hvis proceduren ikke indebærer en uforholdsmæssigt stor administrativ og finansiell byrde. Proceduren for flytning af en betalingskonto til en anden betalingstjenesteudbyder bør være klar og hurtig. Eventuelle gebyrer, som betalingstjenesteudbydere opkræver i forbindelse med flytningsservice, bør modsvare de udgifter, de faktisk afholder. For at kunne indvirke positivt på konkurrencen bør flytning også lattes grænseoverskridende. Da grænseoverskridende flytning kan være mere kompleks end flytning på nationalt plan og kan betyde, at betalingstjenesteudbydere må tilpasse og forbedre deres interne procedurer, bør der være længere frister for flytning på tværs af grænserne. Hvorvidt det er nødvendigt at opretholde forskellige tidsfrister, bør vurderes i forbindelse med den fornyede gennemgang af det foreslåede direktiv.

- (22) Flytningsproceduren bør være så ligetil som muligt for forbrugeren. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at den modtagende betalingstjenesteudbyder påtager sig ansvaret for at indlede og afvikle proceduren på forbrugers vegne.
- (23) Forbrugerne bør kunne anmode den modtagende betalingstjenesteudbyder om at foretage flytningen af alle eller en del af deres tilbagevendende betalinger og om at overføre den resterende saldo, ideelt set ved et enkelt møde med den modtagende betalingstjenesteudbyder. Med henblik herpå bør forbrugerne kunne underskrive en tilladelse til udførelse af de nævnte opgaver. Forud herfor bør forbrugeren underrettes om alle etaper af den procedure, der er nødvendig for at gennemføre flytningen.
- (24) Det er nødvendigt for en vellykket flytning, at den overførende betalingstjenesteudbyder samarbejder i forbindelse med proceduren. Den modtagende betalingstjenesteudbyder bør modtage alle de oplysninger, den anser for at være nødvendige for at kunne iværksætte de tilbagevendende betalinger på den nye betalingskonto, fra den overførende betalingstjenesteudbyder. Disse oplysninger bør imidlertid ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for at foretage flytningen, og den modtagende betalingstjenesteudbyder bør ikke anmode om overflødige oplysninger.
- (25) Forbrugerne bør ikke pålægges strafafgifter eller på anden måde lide økonomiske tab på grund af fejlretning af indgående kreditoverførsler eller direkte debiteringer. Dette er særlig vigtigt for visse kategorier af betalere og betalingsmodtagere såsom forsyningsvirksomheder, der lagrer forbrugernes kontooplysninger elektronisk (f.eks. i databaser) og udfører mange periodiske transaktioner, som involverer et stort antal forbrugere.
- (26) Medlemsstaterne bør sikre, at forbrugere, der ønsker at åbne en betalingskonto, ikke forskelsbehandles på grundlag af nationalitet eller bopæl. Det er ganske vist vigtigt for betalingstjenesteudbydere at sikre sig, at deres kunder ikke anvender det finansielle system til ulovlige formål som f.eks. svig, hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme, men de bør ikke stille hindringer i vejen for forbrugere, der ønsker at udnytte fordelene ved det indre marked ved at købe betalingskonti i udlandet.
- (27) Forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, og som ikke har en betalingskonto i en bestemt medlemsstat, bør kunne åbne og anvende en betalingskonto med basale funktioner i den pågældende medlemsstat. For at sikre den bredest mulige adgang til sådanne konti bør forbrugerne kunne oprette og anvende en sådan konto, uanset deres økonomiske situation, f.eks. arbejdsløshed eller personlig konkurs, og bopæl. Retten til at oprette og anvende en betalingskonto med basale funktioner i en hvilken som helst medlemsstat bør desuden indrømmes i overensstemmelse med betingelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme¹⁶, særlig hvad angår procedurer i forbindelse med kundelegitimation.
- (28) Medlemsstaterne bør sikre, at mindst én betalingstjenesteudbyder tilbyder forbrugerne en betalingskonto med basale funktioner. Adgangen hertil bør ikke være for vanskelig og bør ikke indebære uforholdsmæssigt store udgifter for forbrugerne. I den forbindelse bør medlemsstaterne tage højde for faktorer såsom beliggenheden af de udpegede betalingstjenesteudbydere på deres område. For at mindske risikoen for, at forbrugere bliver økonomisk ekskluderet, bør medlemsstaterne forbedre den generelle

¹⁶ EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15.

viden om økonomiske spørgsmål, herunder gennem skoleundervisning, og bekæmpe overdreven gældsætning. Medlemsstaterne bør endvidere fremme betalingstjenesteudbyderes initiativer med henblik på at kombinere leveringen af betalingskonti med basale funktioner med bevidstgørelse om økonomiske forhold.

- (29) For at kunne udøve retten til at oprette og anvende en basal betalingskonto bør en forbruger ikke i forvejen være indehaver af en betalingskonto på det samme område. Når det ikke er muligt ved hjælp af elektroniske systemer at fastslå, om en forbruger allerede er indehaver af en betalingskonto, bør betalingstjenesteudbyderne acceptere en erklæring fra forbrugeren som et pålideligt middel til at kontrollere, at den pågældende ikke allerede har en betalingskonto.
- (30) Forbrugerne bør sikres adgang til en række basale betalingstjenester, for hvilke medlemsstaterne skal fastlægge et minimumsantal af transaktioner på en måde, der tager højde for både forbrugernes behov og den pågældende medlemsstats kommercielle praksis. For tjenester ud over dette minimum kan bankerne anvende deres almindelige gebyrer. Blandt de tjenester, der er knyttet til basale betalingskonti, bør man finde muligheden for at indsætte og hæve penge. Forbrugerne bør kunne foretage væsentlige betalingstransaktioner som modtagelse af indkomst eller ydelser, betaling af regninger eller afgifter og køb af varer og tjenesteydelser, herunder også via direkte debitering, kreditoverførsel og anvendelse af betalingskort. Disse tjenesteydelser bør gøre det muligt at købe varer og tjenesteydelser over internettet og give forbrugerne mulighed for at initiere betalingsordrer via betalingstjenesteudbyderens internetbank, når en sådan forefindes. Betalingskonti med basale funktioner bør dog ikke være til ren online brug, da dette ville skabe en hindring for forbrugere, der ikke har internetadgang. Forbrugerne bør ikke gives kassekredit i forbindelse med en betalingskonto med basale funktioner. Medlemsstaterne kan dog give betalingstjenesteudbyderne tilladelse til at tilbyde stødpudefaciliteter for meget små beløb i forbindelse med betalingskonti med basale funktioner.
- (31) For at sikre, at basale betalingskonti er tilgængelige for så mange forbrugere som muligt, bør de tilbydes vederlagsfrit eller til et rimeligt gebyr. Desuden bør alle øvrige gebyrer, som forbrugeren afkræves ved manglende overholdelse af aftalevilkårene, være rimelige. Medlemsstaterne bør afgøre, hvad der udgør et rimeligt gebyr, alt efter de nationale omstændigheder. For at sikre en ensartet og effektiv gennemførelse af princippet om et rimeligt gebyr bør EBA gives i opdrag at udstede retningslinjer vedrørende de generelle kriterier, der fastlægges i dette direktiv.
- (32) Betalingstjenesteudbyderen bør kun afslå at åbne - og bør kun opsige - en aftale om en betalingskonto med basale funktioner under særlige omstændigheder, f.eks. manglende efterlevelse af lovgivningen om hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme eller om forebyggelse og efterforskning af kriminalitet. Selv i disse tilfælde er et afslag kun berettiget, hvis forbrugeren ikke efterlever bestemmelserne i den pågældende lovgivning, ikke fordi proceduren med at kontrollere, hvorvidt lovgivningen efterleves, er for besværlig eller dyr.
- (33) Medlemsstaterne og betalingstjenesteudbyderne bør give forbrugerne klare og forståelige oplysninger om retten til en betalingskonto med basale funktioner. Oplysningerne bør dække kontoens hovedfunktioner og vilkårene for dens anvendelse samt, hvordan forbrugerne kan udøve deres ret til at åbne en betalingskonto med basale funktioner. Forbrugerne bør navnlig oplyses om, at køb af yderligere tjenester

ikke er en forudsætning for at kunne oprette og anvende en betalingskonto med basale funktioner.

- (34) Medlemsstaterne bør udpege kompetente myndigheder, som beføjles til at sikre håndhævelse af dette direktiv, og som gives undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser. De udpegede kompetente myndigheder bør have de nødvendige ressourcer til at udføre deres opgaver. Medlemsstaterne bør kunne udpege forskellige kompetente myndigheder for at håndhæve de vidtrækkende forpligtelser, der er fastlagt i dette direktiv.
- (35) Forbrugerne bør have adgang til effektive udenretslige klageprocedurer til bilæggelse af tvister, der opstår i forbindelse med rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv. Dette er allerede sikret ved direktiv 2013/.../EU for så vidt angår relevante aftalerelaterede tvister. Forbrugerne bør dog også have adgang til udenretslige klageprocedurer i tilfælde af tvister, der opstår inden aftaleindgåelsen vedrørende rettigheder og forpligtelser, som er fastsat i dette direktiv, f.eks. hvis de nægtes adgang til at oprette og anvende en betalingskonto med basale funktioner. Efterlevelse af bestemmelserne i dette direktiv kræver behandling af forbrugernes personoplysninger. Denne behandling er underlagt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger¹⁷. Nærværende direktiv bør derfor være i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF og den nationale lovgivning, hvorved dette er gennemført i national ret.
- (36) For at opfylde målene i dette direktiv bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten for så vidt angår fastlæggelse af den standardiserede EU-terminologi for betalingstjenester, som er fælles for en række medlemsstater, og de dertil hørende definitioner.
- (37) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af dette direktiv bør Kommissionen tildeles gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser vedrører udformningen af gebyroplysningsdokumentet, det fælles symbol herfor og den rækkefølge, i hvilken de omhandlede tjenester skal præsenteres, samt udformningen af gebyropgørelsen, det fælles symbol herfor og den rækkefølge, i hvilken de omhandlede tjenester skal præsenteres. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser.
- (38) Senest tre år efter ikrafttrædelsen af dette direktiv og derefter hvert andet år bør medlemsstaterne udarbejde pålidelige årlige statistikker om den måde, hvorpå de ved dette direktiv indførte foranstaltninger fungerer. De bør hertil anvende alle relevante informationskilder og meddele oplysningerne til Kommissionen.
- (39) Dette direktiv tages op til fornyet gennemgang fem år efter ikrafttrædelsen for at tage højde for markedsudviklingen, f.eks. nye typer betalingskonti og betalingstjenester, samt udviklingen på andre områder af EU-lovgivningen og medlemsstaternes erfaringer. Ved gennemgangen bør det vurderes, om de indførte foranstaltninger har forbedret forbrugernes forståelse af betalingskontogebyrer og sammenligneligheden af betalingskonti, og om de har gjort det nemmere at skifte konto. Det bør også opgøres, hvor mange basale betalingskonti der er blevet åbnet, herunder af tidligere bankløse

¹⁷ EUT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

forbrugere. Desuden bør det vurderes, hvorvidt de længere frister for betalingstjenesteudbydere, der foretager flytning på tværs af grænserne, skal opretholdes i en længere periode. Det bør også vurderes, om bestemmelserne om de oplysninger, betalingstjenesteudbydere skal give, når de tilbyder pakkeprodukter, er tilstrækkelige, eller om der er behov for yderligere foranstaltninger. Kommissionen bør forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, der ledsages af lovgivningsforslag, hvis det er relevant.

- (40) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
- (41) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter¹⁸ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastsætter regler for gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer, der pålægges forbrugerne i forbindelse med betalingskonti, der indehaves i Den Europæiske Union, og som udbydes af betalingstjenesteudbydere, der er etableret i Unionen, samt regler for flytning af betalingskonti inden for Unionen.
2. Dette direktiv fastsætter desuden en ramme for de regler og vilkår, efter hvilke medlemsstaterne skal sikre forbrugernes ret til at åbne og anvende betalingskonti med basale funktioner i Unionen.
3. Åbning og anvendelse af en betalingskonto med basale funktioner i medfør af dette direktiv skal være i overensstemmelse med kapitel II i direktiv 2005/60/EF.
4. Dette direktiv finder anvendelse på betalingstjenesteudbydere, som er etableret i Unionen.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) "forbruger": enhver fysisk person, der ikke handler som led i sit erhverv
- b) "betalingskonto": en konto oprettet i en eller flere betalingstjenestebrugeres navn med henblik på at udføre betalingstransaktioner

¹⁸ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

- c) "betalingstjeneste": en betalingstjeneste som defineret i artikel 4, nr. 3), i direktiv 2007/64/EF
- d) "betalingstransaktion": handling, der initieres af en betaler eller en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren
- e) "betalingstjenesteudbyder": en udbyder af betalingstjenester som defineret i artikel 4, nr. 9), i direktiv 2007/64/EF
- f) "betalingsinstrument": et betalingsinstrument som defineret i artikel 4, nr. 23), i direktiv 2007/64/EF
- g) "overførende betalingstjenesteudbyder": den betalingstjenesteudbyder, der overfører oplysningerne om alle eller nogle af de tilbagevendende betalinger
- h) "modtagende betalingstjenesteudbyder": den betalingstjenesteudbyder, der modtager oplysningerne om alle eller nogle af de tilbagevendende betalinger
- i) "betaler": en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto, eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der udsteder en betalingsordre til en betalingsmodtagers betalingskonto
- j) "betalingsmodtager": en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion
- k) "gebyrer": de omkostninger, forbrugeren i givet fald skal betale betalingstjenesteudbyderen for ydelse af betalingstjenester eller for transaktioner på en betalingskonto
- l) "varigt medium": en indretning, som sætter forbrugeren eller betalingstjenesteudbyderen i stand til at lagre oplysninger, sendt til ham personligt, på en måde, der muliggør senere konsultation i en periode, som er afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger
- m) "flytning": efter anmodning fra en forbruger overførsel fra en betalingstjenesteudbyder til en anden af oplysningerne om alle eller nogle af de stående ordrer om kreditoverførsler, tilbagevendende direkte debiteringer og tilbagevendende indgående kreditoverførsler, der udføres på en betalingskonto, med eller uden overførsel af den positive saldo fra en betalingskonto til en anden eller lukning af den tidligere konto
- n) "direkte debitering": en betalingstjeneste, hvorved en betalers betalingskonto debiteres, når betalingsmodtageren med samtykke fra betaleren har initieret en betalingstransaktion
- o) "kreditoverførsel": en indenlandsk eller grænseoverskridende betalingstjeneste med henblik på at kreditere en betalingsmodtagers betalingskonto med en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner fra en betalers betalingskonto, foretaget af den betalingstjenesteudbyder, som forvalter betalerens betalingskonto, på grundlag af instruks fra betaleren
- p) "stående ordre": en tjeneste, hvorved en betalingsmodtagers betalingskonto med regelmæssige mellemrum krediteres med en række betalingstransaktioner

fra en betalers betalingskonto, foretaget af den betalingstjenesteudbyder, som forvalter betalerens betalingskonto, på grundlag af instruks fra betaleren

- q) "midler": sedler, mønter og kontopenge samt elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF¹⁹
- r) "rammeaftale": en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige udførelse af særskilte og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto.

KAPITEL II

SAMMENLIGNELIGHED AF GEBYRER I FORBINDELSE MED BETALINGSKONTI

Artikel 3

Liste over de mest repræsentative betalingstjenester, for hvilke der opkræves gebyr på nationalt plan, og standardiseret terminologi

1. Medlemsstaterne sikrer, at de i artikel 20 omhandlede kompetente myndigheder opretter en foreløbig liste over mindst 20 betalingstjenester, der tegner sig for mindst 80 % af de mest repræsentative betalingstjenester, for hvilke der opkræves gebyr på nationalt plan. Listen skal indeholde udtryk og definitioner for hver af de identificerede tjenesteydelser.
2. Med henblik på stk. 1 tager de kompetente myndigheder de tjenester i betragtning:
 - 1) som forbrugerne oftest anvender i forbindelse med deres betalingskonto
 - 2) der pr. tjenesteydelse medfører de største udgifter for forbrugerne
 - 3) der medfører de største samlede udgifter for forbrugerne
 - 4) der pr. tjenesteydelse medfører den største fortjeneste for betalingstjenesteudbyderne
 - 5) der medfører den største samlede fortjeneste for betalingstjenesteudbyderne.

EBA udarbejder retningslinjer i medfør af artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at bistå de kompetente myndigheder.
3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen de foreløbige lister, der er omhandlet i stk. 1, senest seks måneder efter dette direktivs ikrafttrædelse.
4. Kommissionen tillægges i overensstemmelse med artikel 24 beføjelse til at vedtage delegerede retsakter vedrørende fastlæggelse af en standardiseret EU-terminologi for betalingstjenester, som er fælles for i det mindste et flertal af medlemsstaterne, på grundlag af de foreløbige lister, der er forelagt i medfør af stk. 3. Den standardiserede EU-terminologi skal omfatte fælles udtryk og definitioner for de fælles tjenester.
5. Efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende af de delegerede retsakter, der er omhandlet i stk. 4, indarbejder medlemsstaterne hver især straks den i henhold

¹⁹ EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7.

til stk. 4 vedtagne standardiserede EU-terminologi i den foreløbige liste, jf. stk. 1, og offentliggør denne liste.

Artikel 4

Gebyroplysningsdokument og glossar

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere, inden de indgår en aftale om en betalingskonto med en forbruger, til denne udleverer et gebyroplysningsdokument, der indeholder listen over de mest repræsentative tjenester, jf. artikel 3, stk. 5, og gebyrerne for hver enkelt tjeneste.
2. Tilbydes en eller flere af de i stk. 1 omhandlede tjenester som en del af en pakke af finansielle tjenesteydelser, skal det af gebyroplysningsdokumentet fremgå, hvilke af de i stk. 1 omhandlede tjenesteydelser der er omfattet af pakken, hvad gebyret for hele pakken er, og hvad gebyret for tjenester, som ikke er omhandlet i stk. 1, i givet fald er.
3. Betegnelsen "gebyroplysningsdokument" skal stå tydeligt øverst på første side af gebyroplysningsdokumentet ved siden af et fælles symbol, der adskiller dokumentet fra anden dokumentation.
4. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere stiller et glossar over mindst den i artikel 1 omhandlede liste over betalingstjenester med tilhørende definitioner til rådighed for forbrugerne.
5. Medlemsstaterne forpligter betalingstjenesteudbydere til at sørge for, at glossaret er udarbejdet i et klart, utvetydigt og ikke-teknisk sprog.
6. Betalingstjenesteudbydere skal til enhver tid stille gebyroplysningsdokumentet og glossaret til rådighed vederlagsfrit, på et varigt medium og på et sted, som er tilgængeligt for forbrugerne, samt i elektronisk form på deres websteder.
7. Kommissionen tillægges i overensstemmelse med artikel 26 beføjelse til at vedtage gennemførelsesretsakter med henblik på at fastlægge udformningen af gebyroplysningsdokumentet, det fælles symbol herfor og den rækkefølge, i hvilken de i artikel 3, stk. 5, omhandlede tjenester skal præsenteres i gebyroplysningsdokumentet.

Artikel 5

Gebyropgørelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere mindst en gang om året udleverer en opgørelse til forbrugerne over alle de gebyrer, der er opkrævet i forbindelse med deres betalingskonto.
2. Den i stk. 1 omhandlede opgørelse skal indeholde følgende oplysninger:
 - a) det gebyr, der er opkrævet for hver enkelt tjeneste, det antal gange, tjenesten blev anvendt i den relevante periode, og datoen for anvendelsen af tjenesten
 - b) det samlede påløbne gebyrbeløb for hver tjeneste, som blev ydet i den relevante periode
 - c) det samlede påløbne gebyrbeløb for alle tjenester, som blev ydet i den relevante periode.

3. Betegnelsen "gebyropgørelse" skal stå tydeligt øverst på første side af opgørelsen ved siden af et fælles symbol, der adskiller dokumentet fra anden dokumentation.
4. Kommissionen tillægges i overensstemmelse med artikel 26 beføjelse til at vedtage gennemførelsesretsakter med henblik på udformningen af gebyropgørelsen, det fælles symbol herfor og den rækkefølge, i hvilken de i artikel 3, stk. 5, omhandlede tjenester skal præsenteres i gebyropgørelsen.

Artikel 6

Aftaleoplysninger og kommercielle oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere i deres aftaleoplysninger og kommercielle oplysninger, når det er relevant, anvender de udtryk og definitioner, der er omfattet af listen over de mest repræsentative betalingstjenester, jf. artikel 3, stk. 5.
2. Betalingstjenesteudbydere kan også anvende handelsnavne for deres tjenesteydelser i deres aftaleoplysninger og kommercielle oplysninger, forudsat at de, når det er relevant, gør opmærksom på de hertil svarende udtryk i den i artikel 3, stk. 5, omhandlede liste. Betalingstjenesteudbydere må ikke anvende handelsnavne i gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen.

Artikel 7

Sammenligningswebsteder

1. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugerne i overensstemmelse med stk. 2 og 3 har adgang til mindst et websted, der sammenligner gebyrer, som betalingstjenesteudbydere opkræver for tjenester i forbindelse med betalingskonti på nationalt plan.
2. Medlemsstaterne opretter en frivillig akkrediteringsordning for websteder, der drives af private operatører, og som sammenligner gebyrer, som betalingstjenesteudbydere opkræver for tjenester i forbindelse med betalingskonti. For at blive akkrediteret skal sammenligningswebsteder, der drives af private operatører:
 - a) være operationelt uafhængige af betalingstjenesteudbydere
 - b) anvende et letforståeligt sprog og, hvis det er relevant, de i artikel 3, stk. 5, omhandlede udtryk
 - c) levere ajourførte oplysninger
 - d) give et tilstrækkelig bredt overblik over markedet for betalingskonti
 - e) have en effektiv procedure for behandling af forespørgsler og klager.
3. Er der ikke akkrediteret noget websted i henhold til stk. 2, sikrer medlemsstaterne, at der oprettes et websted, som drives af den i artikel 20 omhandlede kompetente myndighed eller en anden kompetent offentlig myndighed. Er der akkrediteret et websted i henhold til stk. 2, kan medlemsstaterne beslutte at oprette et yderligere websted, som drives af den i artikel 20 omhandlede kompetente myndighed eller en anden kompetent offentlig myndighed. Websteder, der drives af en kompetent myndighed i medfør af stk. 1, skal opfylde kravene i stk. 2, litra a) til e).
4. Medlemsstaterne har ret til at afslå akkreditering af private operatører eller til at inddrage en sådan, hvis kravene i stk. 2 ikke er opfyldt.

5. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugerne har adgang til tilstrækkelige oplysninger om de i stk. 1 omhandlede websteder. Dette omfatter, hvis det er relevant, løbende ajourføring af et offentligt tilgængeligt register over akkrediterede sammenligningswebsteder.

Artikel 8

Pakketilbud

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstjenesteudbyder, der tilbyder en betalingskonto sammen med en anden tjenesteydelse eller et andet produkt som en del af en pakke, oplyser forbrugeren om, hvorvidt betalingskontoen kan købes separat, og giver særskilte oplysninger om omkostninger og gebyrer i forbindelse med de enkelte produkter og tjenesteydelser i pakken.
2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, når der sammen med betalingskontoen udelukkende tilbydes betalingstjenester som defineret i artikel 4, nr. 3), i direktiv 2007/64/EF.

KAPITEL III FLYTNING

Artikel 9

Ydelse af flytningsservice

Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere yder flytningsservice som beskrevet i artikel 10 til alle forbrugere, der har en betalingskonto hos en betalingstjenesteudbyder i Unionen.

Artikel 10

Flytningsservice

1. Medlemsstaterne sikrer, at en flytning initieres af den modtagende betalingstjenesteudbyder og sker i overensstemmelse med reglerne i stk. 2 til 7.
2. En flytning initieres af den modtagende betalingstjenesteudbyder. Den modtagende betalingstjenesteudbyder anmoder om forbrugers skriftlige tilladelse til at udføre flytningen. Tilladelsen skal give forbrugeren mulighed for specifikt at give samtykke til den overførende betalingstjenesteudbyders udførelse af hver af de opgaver, der er anført i stk. 3, litra e) og f), og til den modtagende betalingstjenesteudbyders udførelse af hver af de opgaver, der er anført i stk. 4, litra c) og d), samt stk. 5. Tilladelsen skal give forbrugeren mulighed for specifikt at anmode om, at den overførende betalingstjenesteudbyder fremsender de i stk. 3, litra a) og b), anførte oplysninger. I tilladelsen skal det også præciseres, fra hvilken dato tilbagevendende betalinger ønskes foretaget fra den konto, der er åbnet hos den modtagende betalingstjenesteudbyder.
3. Senest en bankdag efter modtagelsen af den i stk. 2 omhandlede tilladelse anmoder den modtagende betalingstjenesteudbyder den overførende betalingstjenesteudbyder om at:
 - a) sende en liste over alle eksisterende stående ordrer om kreditoverførsler og mandater til direkte debitering initieret af debitor til den modtagende

betalingstjenesteudbyder og til forbrugeren, hvis denne specifikt har anmodet herom i medfør af stk. 2

- b) sende alle tilgængelige oplysninger om indgående kreditoverførsler og direkte debiteringer initieret af kreditor, udført på forbrugers konto i de foregående 13 måneder, til den modtagende betalingstjenesteudbyder og til forbrugeren, hvis denne specifikt har anmodet herom i medfør af stk. 2
 - c) sende alle yderligere oplysninger, som den modtagende betalingstjenesteudbyder anser som nødvendige for at kunne foretage flytningen, til den modtagende betalingstjenesteudbyder
 - d) annullere stående ordrer og ophøre med at acceptere direkte debiteringer på den dato, der er anført i tilladelsen, hvis den overførende betalingstjenesteudbyder ikke har et system til automatisk omdirigering af stående ordrer og direkte debiteringer til forbrugers konto hos den modtagende betalingstjenesteudbyder
 - e) hvis forbrugeren specifikt har givet sit samtykke hertil i medfør af stk. 2, overføre en eventuel resterende positiv saldo til den konto, der er åbnet/indehaves hos den modtagende betalingstjenesteudbyder, på den af forbrugeren anførte dato
 - f) hvis forbrugeren specifikt har givet sit samtykke hertil i medfør af stk. 2, lukke kontoen hos den overførende betalingstjenesteudbyder på den af forbrugeren anførte dato.
4. Efter at have modtaget de hos den overførende betalingstjenesteudbyder indhentede oplysninger, jf. stk. 3, skal den modtagende betalingstjenesteudbyder:
- a) inden for syv kalenderdage oprette de af forbrugeren ønskede stående ordrer om kreditoverførsler og udføre dem fra den i tilladelsen anførte dato
 - b) acceptere direkte debiteringer fra den i tilladelsen anførte dato
 - c) hvis forbrugeren specifikt har givet sit samtykke hertil i medfør af stk. 2, meddele betalere, der foretager tilbagevendende kreditoverførsler til forbrugers betalingskonto, oplysningerne om dennes konto hos den modtagende betalingstjenesteudbyder. Hvis den modtagende betalingstjenesteudbyder ikke har alle de oplysninger, der skal meddeles betaleren, anmoder den forbrugeren eller den overførende betalingstjenesteudbyder om at levere de manglende oplysninger
 - d) hvis forbrugeren specifikt har givet sit samtykke hertil i medfør af stk. 2, meddele betalingsmodtagere, der foretager direkte debiteringer fra forbrugers konto, oplysningerne om dennes konto hos den modtagende betalingstjenesteudbyder, og fra hvilken dato der kan foretages direkte debiteringer fra denne konto. Hvis den modtagende betalingstjenesteudbyder ikke har alle de oplysninger, der skal meddeles betalingsmodtageren, anmoder den forbrugeren eller den overførende betalingstjenesteudbyder om at levere de manglende oplysninger
 - e) hvis forbrugeren vælger selv at meddele de i litra c) og d) omhandlede oplysninger, give forbrugeren standardbreve med de nye kontooplysninger og den i tilladelsen anførte startdato.

5. Hvis forbrugeren specifikt har givet sit samtykke hertil i medfør af stk. 2, kan den modtagende betalingstjenesteudbyder udføre yderligere opgaver, som er nødvendige for at kunne foretage flytningen.
6. Efter at have modtaget en anmodning fra den modtagende betalingstjenesteudbyder skal den overførende betalingstjenesteudbyder:
 - a) sende de i stk. 3, litra a), b) og c), omhandlede oplysninger til den modtagende betalingstjenesteudbyder inden for syv kalenderdage efter modtagelsen af anmodningen
 - b) annullere stående ordrer og ophøre med at acceptere direkte debiteringer på betalingskontoen på den af den modtagende betalingstjenesteudbyder ønskede dato, hvis den overførende betalingstjenesteudbyder ikke har et system til automatisk omdirigering af stående ordrer og direkte debiteringer til forbrugers konto hos den modtagende betalingstjenesteudbyder
 - c) overføre den resterende positive saldo fra betalingskontoen til kontoen hos den modtagende betalingstjenesteudbyder
 - d) lukke betalingskontoen
 - e) i medfør af stk. 5 udføre yderligere opgaver, som er nødvendige for at kunne foretage flytningen.
7. Den overførende betalingstjenesteudbyder må ikke spærre betalingsinstrumenter inden den dato, der er aftalt med den modtagende betalingstjenesteudbyder, jf. dog artikel 55, stk. 2, i direktiv 2007/64/EF.
8. Medlemsstaterne sikrer, at bestemmelserne i stk. 1 til 7 også finder anvendelse, når flytningen initieres af en betalingstjenesteudbyder, der er etableret i en anden medlemsstat.
9. I det i stk. 8 omhandlede tilfælde er de frister, der er anført i stk. 3, 4 og 6, dobbelt så lange. Denne bestemmelse tages op til fornyet overvejelse i henhold til artikel 27.

Artikel 11

Gebyrer i forbindelse med flytningservice

1. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugerne vederlagsfrit har adgang til deres personoplysninger vedrørende eksisterende stående ordrer og direkte debiteringer hos både den overførende og den modtagende betalingstjenesteudbyder.
2. Medlemsstaterne sikrer, at den overførende betalingstjenesteudbyder leverer de oplysninger, den modtagende betalingstjenesteudbyder anmoder om i henhold til artikel 10, stk. 6, litra a), uden modydelse fra forbrugeren og den modtagende betalingstjenesteudbyder.
3. Medlemsstaterne sikrer, at eventuelle gebyrer, som den overførende betalingstjenesteudbyder afkræver forbrugeren for opsigelse af betalingskontoen hos den pågældende udbyder, fastlægges i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, i direktiv 2007/64/EF.
4. Medlemsstaterne sikrer, at eventuelle gebyrer, som den overførende eller den modtagende betalingstjenesteudbyder afkræver forbrugeren for en tjeneste i henhold til artikel 10, bortset fra de i stk. 1 til 3 omhandlede, er passende og modsvarer den pågældende betalingstjenesteudbyders faktiske omkostninger.

Artikel 12

Økonomiske tab for forbrugerne

1. Medlemsstaterne sikrer, at eventuelle økonomiske tab, som forbrugeren påføres som følge af, at en betalingstjenesteudbyder, der er involveret i flytningen, ikke efterlever sine forpligtelser i henhold til artikel 10, refunderes af den pågældende betalingstjenesteudbyder.
2. Forbrugerne må ikke lide økonomiske tab som følge af en betalers eller en betalingsmodtagers fejlagtige eller forsinkede ajourføring af deres betalingskontooplysninger.

Artikel 13

Oplysning om flytningsservice

1. Medlemsstaterne sørger for, at betalingstjenesteudbydere stiller følgende oplysninger om flytningsservice til rådighed for forbrugerne:
 - a) den overførende og den modtagende betalingstjenesteudbyders opgaver i forbindelse med hver etape af flytningsproceduren, jf. artikel 10
 - b) den tid, der er afsat til gennemførelse af hver af de pågældende etaper
 - c) de gebyrer, der i givet fald opkræves for flytningen
 - d) hvilke oplysninger forbrugeren i givet fald vil blive anmodet om at levere
 - e) den i artikel 21 omhandlede ordning for alternativ tvistbilæggelse.
2. Oplysningerne skal stilles til rådighed på et varigt medium i alle betalingstjenesteudbyderens afdelinger, vederlagsfrit og tilgængeligt for forbrugerne, og skal desuden til enhver tid foreligge i elektronisk form på deres websteder.

KAPITEL IV ADGANG TIL AT OPRETTE OG ANVENDE BETALINGSKONTI

Artikel 14

Ikke-forskelsbehandling

Medlemsstaterne sikrer, at forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, ikke forskelsbehandles på grundlag af nationalitet eller bopæl, når de ansøger om eller anvender en betalingskonto i Unionen.

Artikel 15

Retten til at oprette og anvende en betalingskonto med basale funktioner

1. Medlemsstaterne sikrer, at mindst én betalingstjenesteudbyder på deres område tilbyder forbrugerne en betalingskonto med basale funktioner. Medlemsstaterne sikrer, at betalingskonti med basale funktioner ikke kun tilbydes af betalingstjenesteudbydere, der udelukkende stiller kontoen til rådighed som en internetbankydelse.
2. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, har ret til at åbne og anvende en betalingskonto med basale funktioner hos den eller de betalingstjenesteudbydere, der er identificeret i medfør af stk. 1. En sådan ret gælder

uanset forbrugers bopæl. Medlemsstaterne sikrer, at udøvelsen af denne ret ikke gøres urimeligt vanskelig eller besværlig for forbrugeren. Inden en betalingstjenesteudbyder åbner en betalingskonto med basale funktioner, kontrollerer denne, om forbrugeren har en betalingskonto i landet eller ej.

3. Betalingstjenesteudbydere må ikke afslå en ansøgning om adgang til at oprette og anvende en betalingskonto med basale funktioner, undtagen i følgende tilfælde:
 - a) forbrugeren har allerede en betalingskonto hos en betalingstjenesteudbyder på samme område, som giver ham/hende mulighed for at anvende de i artikel 17, stk. 1, anførte betalingstjenester
 - b) de i kapitel II i direktiv 2005/60 fastsatte krav er ikke opfyldt.
4. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbyderen i de i stk. 3 nævnte tilfælde straks meddeler forbrugeren afslaget, skriftligt og vederlagsfrit, medmindre dette ville være i strid med målene om national sikkerhed og offentlig orden.
5. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbyderen i det i stk. 3, litra b), anførte tilfælde træffer passende foranstaltninger i henhold til kapitel III i direktiv 2005/60.
6. Medlemsstaterne sikrer, at adgang til at oprette og anvende en betalingskonto med basale funktioner ikke gøres betinget af køb af yderligere tjenester.

Artikel 16

Kendetegn for en betalingskonto med basale funktioner

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingskonto med basale funktioner omfatter følgende betalingstjenester:
 - a) tjenester, der gør det muligt at oprette, anvende og lukke en betalingskonto
 - b) tjenester, der gør det muligt at indsætte penge på en betalingskonto
 - c) tjenester, der gør det muligt at hæve kontanter i Unionen fra en betalingskonto
 - d) udførelse af følgende betalingstransaktioner i Unionen:
 - 1) direkte debiteringer
 - 2) betalingstransaktioner med et betalingskort, herunder onlinebetalinger
 - 3) kreditoverførsler.
2. For alle de i stk. 1 nævnte tjenester fastlægger medlemsstaterne et minimumsantal af transaktioner, der vil blive ydet forbrugeren for det eventuelle gebyr, jf. artikel 17. Dette minimumsantal skal være rimeligt og i overensstemmelse med almindelig kommerciel praksis i den pågældende medlemsstat.
3. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugeren kan styre og initiere betalingstransaktioner fra sin betalingskonto med basale funktioner via betalingstjenesteudbyderens internetbank, hvis en sådan forefindes.
4. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugeren ikke tilbydes kassekredit i forbindelse med betalingskontoen med basale funktioner.

Artikel 17

Tilhørende gebyrer

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere tilbyder de i artikel 16 nævnte tjenester vederlagsfrit eller til et rimeligt gebyr.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de gebyrer, der pålægges forbrugeren ved manglende overholdelse af forpligtelserne i rammeaftalen, er rimelige.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder fastsætter, hvad der udgør et rimeligt gebyr, ud fra ét eller flere af følgende kriterier:
 - a) de nationale indkomstniveauer
 - b) de gennemsnitlige gebyrer for betalingskonti i den pågældende medlemsstat
 - c) de samlede omkostninger, som er forbundet med tilrådighedsstillelse af en betalingskonto med basale funktioner
 - d) de nationale forbrugerpriser.
4. EBA udarbejder retningslinjer i medfør af artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at bistå de kompetente myndigheder.

Artikel 18

Rammeaftaler og opsigelse

1. Rammeaftaler, der giver adgang til at oprette og anvende en betalingskonto med basale funktioner, er omfattet af bestemmelserne i direktiv 2007/64/EF, medmindre andet er anført i stk. 2 og 3.
2. En betalingstjenesteudbyder kan opsige en rammeaftale ensidigt, hvis mindst en af følgende betingelser er opfyldt:
 - a) forbrugeren har forsætligt anvendt kontoen til kriminelle handlinger
 - b) der har ikke været nogen transaktioner på kontoen i over 12 på hinanden følgende måneder
 - c) forbrugeren har bevidst afgivet forkerte oplysninger med henblik på at åbne en betalingskonto med basale funktioner i tilfælde, hvor de rigtige oplysninger ville have medført afslag
 - d) forbrugeren har ikke længere lovligt ophold i Unionen eller har efterfølgende åbnet en anden betalingskonto i den medlemsstat, hvor han allerede havde en betalingskonto med basale funktioner.
3. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstjenesteudbyder, der opsiger en aftale om en betalingskonto med basale funktioner, meddeler forbrugeren begrundelsen for opsigelsen skriftligt og vederlagsfrit, mindst to måneder inden opsigelsen får virkning.

Artikel 19

Generelle oplysninger om betalingskonti med basale funktioner

1. Medlemsstaterne sikrer, at der forefindes foranstaltninger til bevidstgørelse af den almene befolkning om, at der findes betalingskonti med basale funktioner, priserne herfor, de procedurer, der skal følges for at udøve retten til at oprette og anvende

betalingskonti med basale funktioner, og hvordan man får adgang til alternativ tvistbilæggelse.

2. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere oplyser forbrugerne om de specifikke funktioner, der er forbundet med de tilbudte betalingskonti med basale funktioner, de tilhørende gebyrer og vilkårene for deres anvendelse. Medlemsstaterne sikrer endvidere, at forbrugeren oplyses om, at køb af yderligere tjenester ikke er en forudsætning for at kunne oprette og anvende en betalingskonto med basale funktioner.

KAPITEL V KOMPETENTE MYNDIGHEDER OG ALTERNATIV TVISTBILÆGGELSE

Artikel 20

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger kompetente myndigheder, der skal sikre og overvåge, at dette direktiv reelt efterleves. Disse kompetente myndigheder træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre efterlevelsen. De skal være uafhængige af betalingstjenesteudbyderne. De skal være kompetente myndigheder som omhandlet i artikel 4, nr. 2), i forordning 1093/2010.
2. De i stk. 1 omhandlede kompetente myndigheder skal have alle de beføjelser, der er nødvendige for, at de kan varetage deres opgaver. Er mere end én kompetent myndighed beføjet til at sikre og overvåge den reelle efterlevelse af dette direktiv, sikrer medlemsstaterne, at disse myndigheder indgår i et tæt samarbejde, så de kan udføre deres respektive opgaver effektivt.
3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen, hvilke kompetente myndigheder der er udpeget, jf. stk. 1, senest et år efter dette direktivs ikrafttrædelse. De underretter Kommissionen om en eventuel kompetencefordeling mellem de pågældende myndigheder. De underretter straks Kommissionen om senere ændringer med hensyn til udpegningen af disse myndigheder og deres respektive kompetencer.

Artikel 21

Alternativ tvistbilæggelse

Medlemsstaterne sikrer, at forbrugerne har adgang til effektive udenretslige klageprocedurer med henblik på bilæggelse af tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv.

KAPITEL VI SANKTIONER

Artikel 22

Administrative foranstaltninger og sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter regler for, hvilke administrative foranstaltninger og sanktioner der skal anvendes ved overtrædelse af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de iværksættes. Disse

administrative foranstaltninger og sanktioner skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

KAPITEL VII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 23

Delegerede retsakter

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 24 vedrørende artikel 3, stk. 4.

Artikel 24

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 23, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra datoen for dette direktivs ikrafttrædelse.
3. Den i artikel 23 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af de delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 23 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 25

Gennemførelsesretsakter

1. Ved vedtagelsen af gennemførelsesretsakter i henhold til artikel 4 og 5 bistår Kommissionen af Det Europæiske Bankudvalg, der er nedsat ved Kommissionens afgørelse 2004/10/EF. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Artikel 26

Evaluering

Medlemsstaterne giver Kommissionen underretning om følgende, første gang senest tre år efter dette direktivs ikrafttrædelse og derefter hvert andet år:

- a) betalingstjenesteudbydernes efterlevelse af bestemmelserne i artikel 3 til 6

- b) antal akkrediterede sammenligningswebsteder, der er oprettet i medfør af artikel 7
- c) antal flyttede betalingskonti, det gennemsnitlige gebyr, der er opkrævet for flytning, og antal afslag på flytning
- d) antal åbnede betalingskonti med basale funktioner, antal afslag og begrundelsen herfor samt gebyrerne i den forbindelse.

Artikel 27

Klausul om fornyet gennemgang

1. Senest fem år efter dette direktivs ikrafttrædelse forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af dette direktiv, eventuelt ledsaget af et forslag.
2. Ved gennemgangen vurderes det, bl.a. på grundlag af de oplysninger, der er modtaget fra medlemsstaterne i henhold til 26, hvorvidt listen over tjenester, der er omfattet af en betalingskonto med basale funktioner, skal ændres og ajourføres, idet der tages hensyn til udviklingen inden for betalingsmidler og -teknologi.
3. Ved gennemgangen vurderes det endvidere, hvorvidt de længere frister, der er fastsat i artikel 10, stk. 9, skal opretholdes i en længere periode, og om der er behov for yderligere foranstaltninger vedrørende sammenligningswebsteder og pakketilbud ud over dem, der er truffet i medfør af artikel 7 og 8.

Artikel 28

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den [et år efter dette direktivs ikrafttrædelse] de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De tilsender straks Kommissionen disse love og bestemmelser.
2. De anvender disse love og bestemmelser fra et år efter direktivets ikrafttrædelse.
3. Lovene og bestemmelserne skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.
4. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 29

Ikrafttrædelse

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 30

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne

[...]

Formand

På Rådets vegne

[...]

Formand